

Meditacions: Dimarts després del II diumenge d'Advent

Reflexió per meditar dimarts de la segona setmana d'Advent. Els temes proposats són: el Senyor ve a cercar-nos; començar i recomençar sempre; confiar més en Déu i menys en nosaltres mateixos.

«EL SENYOR vindrà amb tots els sants. Aquell vespre serà ple de llum»^[1]. Jesucrist ve a la terra a perdonar-nos, a salvar-nos, com llegim a l'evangelí de la Missa d'avui: «Què us sembla? Si un home té cent

ovelles i se n'esgarria una, no deixa les noranta-nou per la muntanya i va a buscar l'esgarriada?» (*Mt 18, 12*). El Bon Pastor ve a buscar allò que, per una raó o una altra, es va allunyar. Retorna una vegada més per omplir-nos de la seva vida, per refermar-nos en la nostra crida a la santedat.

Desitgem escoltar novament aquella veu que la primera lectura descriu que «vetlla com un pastor pel ramat, l'aplega amb el seu braç, porta al pit els anyells, acompanya les ovelles que crien» (*Is 40, 11*). El Senyor està entossudit que experimentem l'alegria de la santedat i insisteix en la nostra recerca: «S'afanya a buscar la centèsima ovella que s'havia perdut (...). Meravellosa condescendència de Déu, que així cerca l'home; dignitat gran de l'home, així cercat per Déu!»^[2].

Nosaltres, també de pressa, sortim a trobar-los, disposats a renovar el

nostre amor. «Ens ha arribat un dia de salvació, un dia d'eternitat. S'escolten una vegada més aquells xiulets del Pastor Diví, aquelles paraules afectuoses, *vocavi te nomine tuo* —t'he cridat pel teu nom. Ell ens invita pel nom, com la nostra mare. Encara més: per l'apel·latiu afectuós, familiar. —Allà dins, en la intimitat de l'ànima, ens crida, i hem de contestar: *ecce ego, quia vocasti me* — aquí em tens, perquè m'has cridat, decidit aquest cop a fer que el temps no passi com l'aigua per damunt els còdols, sense deixar rastre»^[3]. Volem que aquest Advent deixi empremta a les nostres ànimes perquè, en escoltar el nostre nom de llavis del Bon Pastor, desitgem que la seva gràcia ens renovi.

«OBRIU EN EL DESERT una ruta al Senyor, aplaneu en l'estepa un camí

per al nostre Déu. S'alçaran les fondalades i s'abaixaran les muntanyes i els turons, la serralada es tornarà una plana, el terreny escabrós serà una vall» (Is 40, 3-4). Les paraules del profeta Isaïes que llegim a la primera lectura de la Missa ens conviden a disposar-nos el millor possible per acollir la gràcia que el Senyor vol concedir-nos amb la seva vinguda.

Ens adonem que hauríem de millorar en tantes coses: en el nostre desig per assolir una vida contemplativa, en l'esperit de sacrifici, en la manera de treballar, en la preocupació per les ànimes, en l'apostolat... I no d'una manera genèrica, sinó en punts concrets: per exemple, en allò que ens aconsellen en la direcció espiritual o en la confessió. Podem aspirar, amb la gràcia de Déu, a ser transformats sempre una mica més, encara que de vegades passi més lentament del que voldríem: «No

m'han agradat mai —escrivia sant Josepmaria— aquestes biografies de sants en les quals, amb ingenuïtat, però també amb manca de doctrina, ens presenten les gestes d'aquests homes com si estiguessin confirmats en gràcia des del si matern. No. Les veritables biografies dels herois cristians són com les nostres vides: lluitaven i guanyaven, lluitaven i perdien. I aleshores, contrits, tornaven a la lluita»^[4].

Per sortir a l'encontre de Jesús cal no adormir mai aquest impuls interior que ens llança a buscar-lo, que ens impulsa constantment cap a la santedat que ens espera. «Encara avanço —diu sant Agustí—, encara camino, encara estic en ruta, encara m'esforço, encara no he arribat. Per tant, si tu també camines, si t'esforces, si penses en el que ha de venir, oblida el passat, no posis la teva mirada en allò, per no ancorar-

te al lloc on et tornes a mirar. Si dius: ja n'hi ha prou!, estàs perdut»^[5].

DESPRÉS D'HAYER relatat la paràbola del pastor que va a la recerca de l'ovella que se li havia perdut, Jesús conclou: «Igualment el vostre Pare del cel no vol que es perdi ni un sol d'aquests, per petit que sigui» (*Mt* 18, 14). El Senyor mai no ens abandona. Aquesta és la nostra esperança. Sempre hi haurà ensopegades, però aquesta mateixa debilitat, quan es reconeix com a tal, atrau la fortalesa de Déu. Ell, que és el Senyor dels exèrcits, dirigeix la lluita, «i un cap al camp de batalla estima més el soldat que, després d'haver fugit, torna i ataca amb ardor l'enemic, que a qui mai va girar l'esquena, però tampoc va dur mai a terme una acció valerosa»^[6]. No se santifica el que no cau mai —

una ànima així no existeix— sinó el que s'aixeca amb agilitat.

La vida cristiana és vida de combat espiritual. Es tracta d'una lluita plena de pau, esportivitat, alegria, perquè té com a fonament principal la confiança en Déu. «Jesús comprèn la nostra feblesa i ens atreu vers Ell, com fent-nos anar sobre un pla inclinat, desitjós que sapiguem insistir en l'esforç de pujar una mica, de dia en dia. Ens busca, com buscà Tomàs i li ensenyà, fent que les toqués amb els dits, les ferides obertes a les mans i al costat. Jesucrist sempre espera que tornem a Ell, justament perquè coneix la nostra debilitat»^[7].

Cal, doncs, ser humils davant de Déu, com un nen que s'esforça per portar-se bé i, tot i que sovint no ho aconsegueix, percep sempre l'afecte incondicional dels seus pares. El Senyor es complau quan ens veu

recórrer a Ell per demanar-li ajuda i, quan calgui, el seu perdó. Vet aquí, en bona part, el secret de la santedat. Comptem també amb el suport de la nostra Mare Santíssima. Ella sempre ens ajuda a recomençar, a deixar-nos tornar a trobar pel Bon Pastor: «Recórrer, per Maria, la teva Mare, a l'Amor Misericordiós de Jesús. —Un miserere i ¡amunt el cor! —A començar de nou»^[8].

.....

^[1] Dimarts de la segona setmana d'Advent, Antífona d'introducció.

^[2] Sant Bernat, Sermó en l'Advent del Senyor, I, 7.

^[3] Sant Josepmaria, *Forja*, núm. 7.

^[4] Sant Josepmaria, *És Crist que passa*, núm. 76.

[5] Sant Agustí, *Sermó* 169, 18.

[6] Sant Gregori el Gran, *Homilies sobre els Evangelis*, 34, 4.

[7] Sant Josepmaria, *És Crist que passa*, núm. 75.

[8] Sant Josepmaria, *Camí*, núm. 711.

pdf | document generat
automàticament des de [https://
opusdei.org/ca-ad/meditation/
meditacions-dimarts-despres-del-ii-
diumenge-dadvent/](https://opusdei.org/ca-ad/meditation/meditacions-dimarts-despres-del-ii-diumenge-dadvent/) (25/12/2025)